

[Socialministeren.]

medarbejderen har nogen Forbindelse med Venstres Stilling her paa Rigsdagen, i bekræftende Fald, paa hvilket Omraade det er, at Tilbudet ikke er stort nok, thi hvis man ønsker et større Tilbud, saa var det da rimeligt, om man nævnte det her ved Sagens anden Behandling, saa at jeg, som er fortrolig med at stille Ændringsforslag, kunde naa at stille et Ændringsforslag, der eventuelt kunde tilfredsstillende Venstres Hang til Tilbud, til tredje Behandling. Jeg venter altsaa at høre, hvorvidt denne Udtalelse i Venstrepressen er lige saa upaalidelig, som Udtalelser der plejer at være, eller om den undtagelsesvis skulde være Udtryk for Venstres Ønske om at opnaa et større Tilbud fra Regeringens Side, i hvilket Fald der jo er Lejlighed til at overveje dette.

I øvrigt anbefaler jeg at stemme for de stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Stensballe): Jeg tror, det er bedre at lægge de Udtalelser til Grund for Forhandlingerne, som jeg er fremkommet med, i Stedet for at begynde at drøfte, hvad der staar i Aviserne. Skulde man til det, kunde der jo blive meget at drøfte, f. Eks. hvad der staar i „Social-Demokraten“ — der staar jo ofte mærkelige Ting. Jeg ved ikke, hvordan dette forholder sig, men jeg maa bede den højtærede Minister om at læse, hvad Flertallet skriver i Betænkningen. Der staar, at

„Flertallet er af den Opfattelse, at de Forudsætninger, hvorunder Arbejdsløshedsloven og Socialreformen vedtoges i 1932 og 1933, nemlig at der derigennem skabtes et Forsikringsystem, der ogsaa kunde bære under ekstraordinære Forhold, nu maa ske Fyldest, saa meget mere som Lovforslagets Indhold ikke er et Spørgsmaal, om der skal ydes Hjælp til værdigt trængende arbejdsløse eller ej, men om, hvorledes Socialudgifterne skal fordeles.“

Det er det Spørgsmaal, jeg har uddybet. Jeg har ikke hidtil udtalt mig om, hvad der staar i Aviserne, og det vil jeg heller ikke gøre nu.

Socialministeren (Steinke): Jeg tænkte nok, at min Frygt var begrundet: at det var lige saa upaalideligt som det, der plejer at staa i Venstrebladene. Naar den ærede Ordfører deroverfor sagde, at han ikke i Almindelighed vilde drøfte, hvad der staar i Aviserne, og i saa Henseende

henviste til „Social-Demokraten“, vil jeg gøre opmærksom paa, at det aldrig kunde tænkes, at „Social-Demokraten“ fra sin Rigsdagsmedarbejder vilde udsende en Meddelelse af den Karakter, uden at vedkommende Udvalgsformand eller Minister vidste, hvad den gik ud paa. Saaledes er Forholdet altsaa ikke inden for Venstrepressen, og jeg beklager, at jeg for en Gangs Skyld har troet at kunne stole paa Venstres Presse.

Ordføreren (Stensballe): Jeg forbavses over den Façon, den højtærede Minister søger at føre ind i Forhandlingen her, jeg tager det som et Udtryk for en Slags daarlig Samvittighed. Men i øvrigt skal jeg saamænd gerne paa Fredag tage nogle Citater med af Meddelelser i „Social-Demokraten“, hvis den højtærede Minister ønsker det; saa skal Ministeren se, hvor ganske forvanskede de er.

Socialministeren (Steinke): Det er mig ufatteligt, hvorfor jeg skulde have en daarlig Samvittighed, fordi der staar noget fuldkommen forkert i Venstres Aviser. Det har jeg ikke. Nej, naar jeg overhovedet bragte dette frem, var det, fordi jeg vilde forsøge den sidste Mulighed, der kunde tænkes at være, nemlig at der var et eller andet Tilbud, som Venstre ønskede. Saa vilde jeg forsøge at overveje det til tredje Behandling, og jeg var saa naiv at tro, at naar der fra Rigsdagsmedarbejderen udsendtes en saa kort Meddelelse fra Udvalget, var han bedre underrettet, end det viser sig, at han har været. Men jeg har altsaa taget fejl — hvilket jeg beklager — i denne Sag; i øvrigt er jeg vant til at tage fejl.

Ordføreren (Stensballe): Jeg tror ogsaa, den højtærede Minister vil komme til det Resultat, at han ofte har taget fejl (Afbrydelse), ogsaa paa andre Omraader. Det skal nok vise sig, efterhaanden som Undersøgelsen af forskellige Spørgsmaal kommer frem.

Hvis vi inden for Flertallet havde haft noget Ønske om at optage en Forhandling om Ændringsforslag med den højtærede Minister, saa kender vi jo Vejen til Ministeren, og saa skulde vi nok have sørget for, at Ministeren kom til Stede i Udvalget; men vi har ikke kunnet strække os videre i Forhandlingen, end vi har gjort.

Hermed sluttede Forhandlingen.